

Zástup vrb mi však připadal jako něco zcela jiného. Vyzařovala z nich jakási esence, která dotírala na srdce. Vzbouzely bázeň, to ano, ale byla to bázeň jaksi dotčená neurčitým děsem. Jejich sevřené řady, které všude kolem mě potemňovaly s prohlubujícími se stíny, se ve větru zuřivě, leč jemně pohybovaly, a probouzely ve mně zvláštní a nevídaný dojem, že jsme neoprávněně překročili hranice cizího světa, světa, v němž jsme představovali vetřelce, světa, kde jsme nebyli vítáni, a nikdo nás nezval, abychom zůstali – kde jsme se možná vystavovali vážným nebezpečím!

Tento pocit, ačkoliv odmítal vydat svůj plný význam analýze, mě však v tu chvíli netrápil tím, že by přešel do otevřené hrozby. Nikdy mě ale zcela neopouštěl ani při nanejvýš praktických činnostech jako stavění stanu uprostřed hurikánu a přípravy ohně na večeri. Zůstával ve mně, dost citelně na to, aby mě obtěžoval a mátl a aby

obral nanejvýš rozkošné místo k táboření o velkou část jeho kouzla. Svému společníkovi jsem však neřekl nic, protože jsem ho pokládal za člověka prostého představitosti. Zaprvé bych mu nedokázal vysvětlit, co mám na mysli, a zadruhé, i kdyby se mi to nakrásně podařilo, hloupě by se mi vysmál.

Uprostřed ostrova se nacházela malá propadlina a právě tam jsme rozbili tábor. Okolní vrby trochu tlumily nárazy větru.

„Je to špatné místo k táboření,“ pronesl chladnokrevný Švéd, když stan konečně stál rovně, „žádné kamení a hrozně málo dřeva na oheň. Jsem pro, abychom zítra časně vyrazili, co říkáš? Tenhle písek nic nevydrží.“

Zkušenosti se stanem hroucím se o půlnoci nás naučily mnoho triků, a tak jsme náš útulný cikánský příbytek co nejlépe zabezpečili a pak se pustili do sbírání zásob dřeva, aby nám vydržely až do večerky. Z vrbových keřů nepadají žádné

větve a naším jediným zdrojem proto bylo naplavené dřevo. Poměrně pečlivě jsme pročešávali břehy. Ve všech místech se drolily, rval je stoupající proud a s cákáním a bubláním s sebou odnášel velké kusy.

„Ostrov je teď o dost menší, než když jsme přistáli,“ poznamenal přesný Švéd. „Tímhle tempem dlouho nevydrží. Měli bychom si vytáhnout kánoi blízko ke stanu a být připraveni ihned vyrazit. Budu spát oblečený.“

Šplhal po břehu o kousek dál a ke mně doléhal jeho veselý smích a hovor.

„Propána!“ slyšel jsem ho vykřiknout o chvíli později a otočil jsem se, abych se podíval, co ho k tomu zvolání přimělo. V ten okamžik ho však ukrývaly vrby a já ho nemohl najít.

„Co to pro všechno na světě bylo?“ zaslechl jsem další zvolání a tentokrát jeho hlas zvažněl.

Rychle jsem se k němu připojil na břehu. Díval se na řeku a ukazoval na cosi ve vodě.

„Dobré nebe, to je lidské tělo!“ zvolal rozrušeně. „Podívej!“

Ve zpěněných vodách se dokola otáčelo cosi černého a rychle to proplouvalo kolem nás. Neustále to mizelo a znovu se vynořovalo na povrch. Pohybovalo se to přibližně šest metrů od břehu, a když to doplulo přesně naproti místu, kde jsme stáli, cuklo to sebou a podívalo se to přímo na nás. Viděli jsme, jak se v očích toho tvora odráží západ slunce. Tělo se otáčelo a oči zářily podivným odstínem žluté. Pak se to hbitě, hltavě popotilo a vmžiku nám to zmizelo z očí pod vodní hladinou.

„U všech čertů, vždyť je to vydra!“ zvolali jsme najednou se smíchem.

Byla to vydra, živá a na lovu, ale vypadala dočista jako tělo utopeného člověka, které se bezmocně otáčí v proudu. Daleko od nás se vydra znovu vynořila a ve slunci jsme zahlédli záblesk její mokré srsti.

